

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 279. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353511114736/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER 279

Og nu — thi man gjemmer det beste tilsidst — og nu mine udvalgte, fortroeligste Venner, som jeg allene aabner mit Hjerte for, nu ønsker jeg for Verdens Skyld, at De maa leve længe — og for min Skyld, at De endnu maa væde min Aske med nogle Taarer, og sige Alas poor Yorrik! —

Hvem som nu har Lyst, at gaae med mig til min IV, 1 Høy, de behager at følge! — ||

HØYEN

¹⁰ Med den usigeligste Fornøjelse sadte jeg mig eller rettere lagde jeg mig bag ved min Høy, saaledes at jeg hverken kunde see mit Skib, eller sees af Folkene derpaa — Forved mig udbredte vidt-udstrakte Marker, alle Vaarets spæde Yndigheder
¹⁵ — Om ikke rigere, saa dog lykkeligere, end den Persiske Monark, laae jeg paa et lysegrønt med Guld igjennemvirket Teppe — Over mit Hoved var en Himmel af gjennemsigtig Sapphir — utallige af de kunstigste Sangere og Sangersker, kappedes om
²⁰ at bede mig velkommen, og at forlyste mig med de meest indtagende Symphonier — Rundt omkring min Throne skjærtse de smaae vingede Zephyrer, og tilhviitede mig en Vellugt, der forekom mig langt sødere end Dunsterne af den dyrebareste
²⁵ Røgelse, næsten saa sød, som min Arendses Aande — Ved mine Fødder laae Bacchus — det er sandt den gulhaarede Søn af Semele, havde gjort sig saa lille, at han var krøbet ind i en HalvPotteFlaske — Dog saasart hans Broder Phoebus smilte til
³⁰ ham, kunde han ikke meer følge sin guddommelige Glands — Men det som gjorde min Lykke min Herlighed fuldkommen, var et Hjerte, som hoppede i mit Bryst, af Mod og Forventning; som svulmede af uskyldig Glæde, af de største, de ædelste Forsæt; og af et sværmerisk, et meer end Don Quixottisk Haab — Virkelig, naar man kun vil samle de faae Træk, som jeg hidindtil har skildret

280 JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER

af min daværende GemytsBeskaffenhed; saa vil man finde, at der dengang intet fattedes til min fuldkomne Lyksalighed, uden en troe Sancho Pansa, som jeg kunde have meddeelt mine Følelser og mine Hensigter — Jeg kunde nu snart haabe de frygteligste og de løyerligste Hændelser — Thi deri maae jeg sige at jeg skjælnede mig fra mit store Mynster; at det comiske løb i det mindste ligesaa-meget ind i min Plan, som det tragiske — Med faae Ord min heele Stilling var saa romansk som jeg kunde ønske den — Jeg laae i et fremmed Land, i en Egn der lignede de eventyrligste af dem, hvis Beskrivelse jeg havde læst; med en Flaske ved Siden og en Pistol i Lommen — For Resten uden Forældre, uden Opsceer, uden Venner og uden Penge — Hvad vilde jeg vel begjære meer? — ||

Jeg kan, for at være saa sandrue, som jeg har lovet at være det, kun meddeele mine Læsere faae Træk, af min da værende Fornøjelse, det er at sige ikke fleer, end dem jeg meget nøyagtig erindrer — Vilde jeg overlade mig til min Pinsel, skulde IndbildningsKraften let forføre mig til at skildre den saaledes, som mig nu synes, at den ved slig en Lyglighed burde yttre sig, i Stedet for at skildre den, som den virkelig loed sig see

Da jeg havde lagt mig saa fordeelagtigt, som jeg kunde; og i nogle Minuter med en taus Henrykkelse igjennemtænkt, føit, nydt alle min Tilstands Lyksaligheder; saae jeg mig om efter en Steen; og da jeg snart fandt en, sloeg jeg med et af Vellyst, af Mod, af Overgivenhed svulmende, brusende Hjerte, Halsen af min Flaske — Ikke Alcmenes Søn, da han havde slaet alle Hovederne af den Lernæiske Slange, blev saa belønnet saa lykkelig, saa stolt som jeg, da jeg havde halshugget min uskyldige Yndling — Han fandt kun en stinkende, dræbende Gift i sin Fiendes Hovedløse Krop, og af min arme henrettede Vens Hals flød en bal-